

Ijzer met vuur smeden

Beeldend kunstenaar Lau Kwok Hung uit China is een wereldburger. Hij heeft in verschillende landen van zowel Azië als Europa gewoond. Zijn wereldvisie spreekt uit zijn werken. Een gesprek met Hung.

door Oreste Palliotti

“Als kind hield ik al van tekenen”, begint Hung te vertellen. “Toen ik zes jaar was, begon ik met kalligrafieren. Maar in onze familie stond het beroep van kunstenaar niet hoog aangeschreven. Toen ik negentien jaar was, ben ik via de Focolarebeweging in Loppiano terechtgekomen. Hier ontdekte ik mijn roeping voor de kunst en opende ik een eigen keramiekwerkplaats. Tegelijkertijd maakte ik deel uit van de muziekgroep Gen Rosso: dansen en zingen voor een publiek was een hele uitdaging voor mij, want van nature ben ik nogal verlegen. Maar het hielp me nieuwe manieren te ontdekken om mezelf te uiten en tot een relatie met het publiek te komen.”

Toen begon een wereldreis, geloof ik?

Ja, nadat ik mijn diploma kunstacademie had behaald, droomde ik van een gouden toekomst in de kunst. Maar zo gaat dat niet! Eerst werkte ik acht jaar in de Filipijnen als opmaker van de Filipijnse Nieuwe Stad, een beroep dat niets te maken heeft met kunst; maar toch was daar een bedoeling mee, want het had wel te maken met mijn roeping om te evangeliseren. Net zoals bij Gen Rosso kon ik me hier inzetten voor een publiek, zij het een ‘onzichtbaar’ publiek, de lezers, om steeds weer het beste van mezelf te geven, zo volmaakt mogelijk en met zoveel mogelijk fantasie.

En na die jaren in de Filipijnen?

Toen verhuisde ik naar Montet, het Zwitserse focolarestadje, waar ik eindelijk met mijn eigenlijke roeping kon beginnen: die van beeldhouwer. Daar zag ik op een dag een metaalbewerker aan het werk. Ik werd gegrepen door de kracht van het element vuur, dat ijzer soepel maakt. Ik zei tegen mezelf: vanaf nu ga

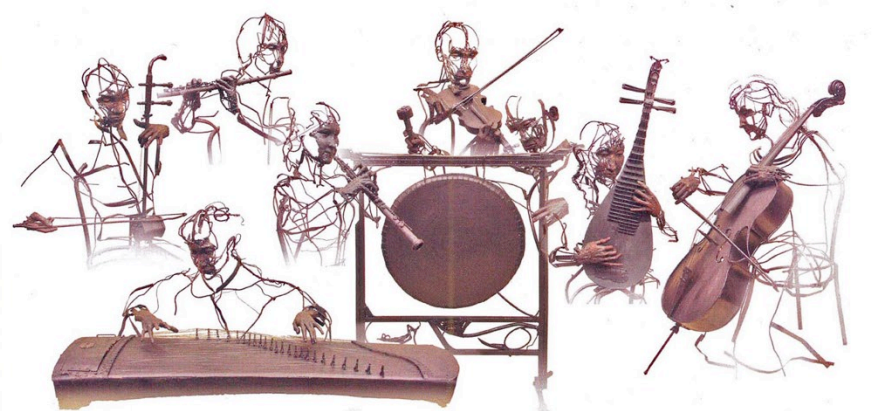
ik ijzer met vuur smeden! Dat was het ‘eureka’ van mijn leven, al moest ik er wel een prijs voor betalen – flinke verbrandingen – om ‘bevriend’ te raken met de steekvlam. Maar vanaf die eerste dag had ik al een idee van de kunstwerken die ik wilde maken. En die zie je nu hier overal staan.

Maar je wereldreis ging verder...

Door allerlei omstandigheden kwam ik in Korea terecht. Net als de leerlingen van Jezus moest ik mijn netten achterlaten. Zeven jaar lang was het enige ijzer dat ik aanraakte, het strijkijzer. Maar in het jaar 2000 kon ik in Loppiano mijn oude passie weer opnemen. Daar ontdekte ik ook weer de kalligrafie. Kalligrafie is in China al duizenden jaren lang de hoogste vorm van kunst, een antieke en tegelijk moderne vorm van kunst. Veel grote Europese kunstenaars werden erdoor aangetrokken, zoals de impressionisten Miró en Picasso. De laatste jaren heb ik me aangewend om mijn dag te beginnen met een half uurtje oefening in kalligrafieren. Het is nu tijd geworden om terug te keren naar mijn wortels. Ik ben in gesprek met het element water; dat is de inkt. Daarna doe ik mijn vuurvaste kleding aan en wijd me aan mijn gesprek met het element vuur. In die afwisseling verenigt zich mijn esthetische zoektocht: zoals de inktpen een ideogram opstelt, zo vormt ook het ijzer een schets; en andersom vormen de grafische elementen een anatomische opstelling.

Een thema dat steeds terugkomt in je werk is het reizen...

Xing, het reizen, behoort tot de essentie van mijn volk. Si-Lu, de Zijderoute, zou ook wel het begin

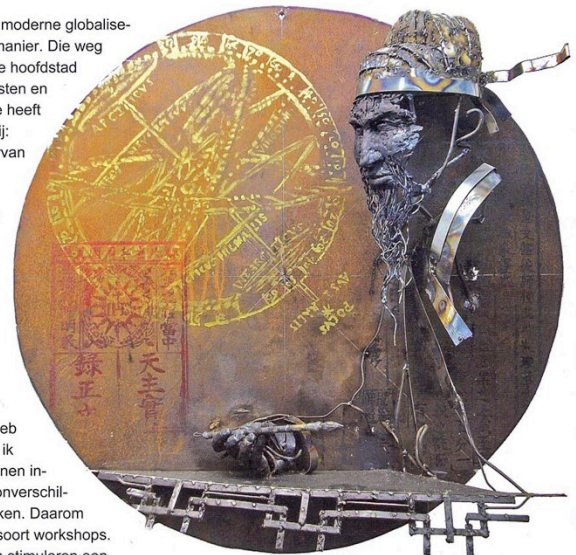
genoemd kunnen worden van de moderne globalisering, maar dan op een positieve manier. Die weg begint in Xi-An, een oude Chinese hoofdstad op de handelsweg tussen het Oosten en het Westen. De Weg van de Zijde heeft een belangrijke betekenis voor mij: namelijk dat een mens die zich ervan bewust is een geschenk te zijn voor zijn naaste, geen grenzen stelt. Ieder jaar reis ik naar China terug, niet alleen omdat ik daar meedoe aan culturele en artistieke evenementen, maar ook om daar te zijn, en te leven als een brug tussen het Oosten en het Westen.

Je geeft workshops Chinese kalligrafie. Waarom?

Omdat ik veel in de hele wereld heb gereisd en overal gewoond, weet ik wat spanningen en conflicten kunnen inhouden: dan worden muren van onverschilligheid en vooroordelen opgetrokken. Daarom ben ik in 2005 begonnen met dit soort workshops. Ze zijn leuk om samen te doen en stimuleren een interculturele mentaliteit. Ze helpen om de ogen te openen voor dialoog. Ik heb nu al meer dan 150 workshops gehouden in verschillende landen, met mensen van alle leeftijden, en altijd met dit resultaat.

Wat zeggen de mensen van je beeldhouwwerken?

Hier in mijn atelier zijn al duizenden gasten voorbijgekomen; van kinderen tot volwassenen, deskundigen en minder deskundigen. Heel vaak voel ik me door hen geholpen in mijn zoektocht. Ik zie men-

sen die ontroerd raken, zelfs ook een blinde man die mijn werk had betast. Dat is voor mij alle moeite waard. Het mooiste compliment was voor mij wel dat van de bekende Italiaanse regisseur Ermanno Olmi. Hij zei: “In jouw werken druk je in alle eenvoud en waarheid de realiteit uit zoals die is, zonder speciale effecten te gebruiken, wat veel kunstenaars wel doen om zichzelf naar voren te schuiven; maar zo uiten ze juist wat ze niet zijn en verklaren ze niets.”